

תת"ע 8037/10/21 - אסד מצארוה נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8037-10-21 מדינת ישראל נ' מצארוה

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקש אסד מצארוה
ע"י ב"כ עו"ד רפיק עסלי

נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה ע"י ב"כ עו"ד לידן נסים

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 21.10.21, ונדון לקנס המקורי הקבוע בצדה של העבירה בגינה נשפט.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה, ושקלתי הטענות שהועלו בדיון שהתקיים בפני היום.

היה מקום לדחות את הבקשה על הסף בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקש (ראו רע"פ 2474/18 יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2018; רע"פ 1711/20 סני חורי נ' מדינת ישראל (נבו 08.03.2020)).

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה.

בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמאישור המסירה בתיק בית המשפט (ת/1) עולה, כי הזמנה לדין נשלחה למבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'; והמבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם; רע"פ 805/09 שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל). וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 10086,10054-11-21 גאוני נ' מדינת ישראל, 29.11.21, פסקה 9:

"על מנת לסתור את החזקה, אין די לטעון לקיומם של פגמים או חוסרים "באישור המסירה"- הוא המסמך אליו מכוון המערער, אשר בו צוין כי הדואר לא נדרש. על המערער הנטל להראות באמצעות ראיות, מסמכים או בעקבות ברור שעשה, כי אי קבלת הדואר אינה נובעת מכך שהוא נמנע מלקבלו. ... הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותיותו".

ובענייננו, אישור המסירה כולל את שמו של המבקש, מספר ת.ז., כתובתו כולל ת.ד., וכן סטטוס המסירה, שם עובד הדואר וחתימתו, וכן תאריך המסירה; ודי בכך כדי להוות אינדיקציה לזימון המבקש כדין לדיון; וטענות ב"כ המבקש לאי תקינות אישור המסירה נטענו באופן סתמי; והוא אף לא פנה לסניף הדואר כדי לעמוד בנטל המוטל על כתפיו להפריך את חזקת המסירה.

אלא שלטענת ב"כ המבקש, הוא נכח ביום הדיון באולם עם מספר תיקים שנבדקו מראש על ידי מזכירת המשרד, ותיקים נוספים שאותרו וטופלו באותו יום (סעיפים 3-4 לבקשה), וכי "תיק זה גם אותר ובשגגה הוחמץ לעלות לפרוטוקול לאור מספר רק של תיקים בשתי האולמות, ובטעות אנוש לא עלה התיק לפרוטוקול" (סעיף 5 לבקשה), ו"לאחר חזרתו של הח"מ למשרד ובדיקת רשימת התיקים אשר טופלו על ידו ותיק התיקים, גילה בהפתעה גמורה שתיק זה הוחמץ ולא עלה לפרוטוקול" (סעיף 10 לבקשה).

בעניין זה יצוין, כי על פי הפסיקה תקלה משרדית ואף טעות בתום לב, אינן יכולות להצדיק היעדרות מדיון משפטי בעבירות כמו העבירה בגינה הואשם המבקש. וראו לעניין זה רע"פ 8862/21 **יוסף מסארה נ' מדינת ישראל** (נבו 29.12.2021); רע"פ 1446/14 **אסדי ריאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.03.2014); רע"פ 1644/12 **זיאד מחאגנה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.03.2012); ועפ"ת (מחוזי חי') 13950-04-18 **אמל סגיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.05.2018).

לפיכך, אין לראות בטעות הנטענת, ככל שקרתה, משום עילה מוצדקת לאי ההתייצבות לדיון.

יתרה מכך, שכירת שירותיו של עו"ד אינה גורעת מאחריותו של נאשם לגורל ההליך ולתוצאותיו, ואין בטיעון זה כדי להצדיק את אי ההתייצבות של הנאשם, אשר כאמור לעיל, זומן כדין; וגם אם המחדל של אי ההתייצבות לדיון נעוץ בעורך דין, יש לראות את מחדל עורך הדין כמחדלו של המבקש עצמו, אשר אף הוא לא דאג להתייצב לדיון אליו זומן כדין.

שקלתי את טענת ב"כ המבקש לענין הגשת הבקשה בהזדמנות הראשונה-ביום הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו, שאולי יש מקום בנסיבות כאלה שלא לדקדק עם הנאשם בשל טעות אנוש של בא כוחו, ואף לשקול איזון תוך חיוב בהוצאות; אך לאחר שבחנתי ושקלתי את טענות ב"כ המבקש, אני סבורה כי אין זו הדרך הראויה וההולמת במקרה זה, בנסיבות בהן לא הוכחה כלל העילה של עיוות דין המצדיקה את הנעת גלגלי המערכת השיפוטית מחדש.

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018); ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת**

ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018).

בנסיבות שלפניי, ב"כ המבקש לא העלה בבקשה בכתב כל טענה ביחס לתשתית העובדתית של כתב האישום; ורק בדיון היום העלה טענות באשר לחוסרים בדו"ח, התיישנות, וכן תשלום אגרה במועד.

לא מצאתי מקום לקבל את טענת ב"כ המבקש לחוסרים בדו"ח, שעה שהשוטר האוכף ציין בנסיבות הדו"ח (נ/1) כי "במהלך פיקוח תנועה ברחוב דרך ארץ 74 הבחנתי ברכב הנל נוסע מכיוון בסיס מגב לכיוון חריש לכיוון כללי רחוב שוהם. הנל נעצר לביקורת ובבדיקה לרכב אין טסט מתאריך 27/10/19...", והשוטר גם ציין "כי הייתי בקשר עין רציף עם הרכב מרגע שהבחנתי ועד לעצרתו".

טענות ב"כ המבקש ביחס לתשלום אגרה במועד, והיות הרכב פטור ממבחן מעשי, נטענו בעלמא ובאופן סתמי, ללא כל אסמכתא, ואף ללא תצהיר תומך מטעם המבקש עצמו; וגם בדברי הנהג לשוטר במועד קבלת הדו"ח לא נרשמה הכחשה למיוחס; וגם בתצהיר המבקש שהוגש בבקשה להארכת מועד להישפט (כפי שהוגש וסומן ת/2) הועלתה טענת כפירה כללית וסתמית ללא כל פירוט.

למבקש מיוחסת עבירה של נהיגה כאשר רשיון הרכב אינו בתוקף; וככל שלמבקש טענה כי החזיק ברשיון רכב תקף ביום רישום הדוח מצופה היה כי יציג העתק ממנו או לפחות תצהיר מטעם המבקש המפרט את הנסיבות; אך הוא לא עשה כן.

עולה אם כן, כי **לבד מטענות סתמיות וכלליות בעלמא**, לא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין; והמבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו לקיומו של חשש לעיוות דין שנגרם לו.

אין גם כל ממש בטענת התיישנות שהועלתה על ידי ב"כ המבקש בדיון (ונראה כי חזר בו מן הטענה במהלך הדיון), שעה שמרוץ ההתיישנות מתחיל ממועד קבלת הודעת הנאשם על רצונו להישפט; ומשהגיש הנאשם בקשה להארכת מועד להישפט, שעל פי ב"כ המבקש התקבלה בחודש דצמבר 2020 (כך בעמוד 3 שורה 10 לפרוטוקול, אך גם טענה זו לא נתמכה באסמכתא מצדו), מתחילה להימנות תקופה של שנה לשם משלוח ההזמנה למשפט, מכוח סעיפים 225א(ב) ו-230 לחסד"פ.

גם העונש שהוטל על המבקש, קנס המקור הקבוע לעבירה בה הורשע, מוביל למסקנה כי לא מדובר בעיוות דין.

לסיום אפנה לדברי בית המשפט בע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 **אבו סינינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.04.2005), אשר כוחם יפה גם היום לענייננו:

"נוכח ריבויים של מקרי אי ההתייבבות, בעיקר בתיקי תעבורה, כן קבע בית המשפט העליון, כי יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייבב, אין לו אלא

להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל, (לא פורסם) תק-על 2004(1), 2023; רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל (לא פורסם) תק-על 2003(2), 3019; ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל פ"ד לט(3) 279).

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ב, 02 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.